

Ավետիք Իսահակյան

Հոգնած եմ, անտա՛ն, հոգնա՛ծ, ուժասպառ

Հոգնած եմ, անտա՛ն, հոգնա՛ծ, ուժասպառ,

Խորտակված կրծքումս էլ չի բռնկվում

Հոգիս թրոցնող սերը բոցավառ ...

Ա՜խ, մայրի անտառ, քո մենիկ գրկում

Քրնել եմ ուզում – անհո՛գ ու անդո՛րր.

Եվ թո՛ղ քո անո՛ւշ, թովիչ սոսափյուն

Խոնջացած հոգուս սրբնրնջա օրո՛ր.

Եվ առվի խոխո՛ջ, ծառերի ստվե՛ր

Կախարդեն ուշքըս ինքնամոռացման

Չըքնա՛ղ երագով ...

1892

Ղազարապատ